

N:o 118.

Af Herr Åke Andersson: Om underdånig skrifvelse rörande löneförhöjning åt extra ordinarie prestman.

Att arbetaren är sin lön värd, är en regel, som söker alltmera göra sig gällande inom de olika yrkena och som äfven på de flesta områden vunnit erkännande och sin skäliga tillämpning. Att man likväl icke öfver allt hunnit till en någorlunda rätt uppskattning och värdering af arbetet, är ett förhållande som ännu eger rum åtminstone inom vissa embeten, der en person för en endast ringa betalning får sköta hela sysslan, under det att den egentliga innehafvaren deraf, som stundom ej uträttar det minsta som hör till tienstens skötande, åtnjuter en riklig aflöning utan att hafva såsom skyldighet sig ålagd att i mån derefter aflöna den tienstförrättande vikarien. Så är åtminstone förhållandet ibland presterne. Mången duglig och nitisk prestman har efter våra nuvarande tidsförhållanden en ganska ringa lön för sitt arbete, som synes knappast kunna räcka till kläder och föda. Och har en sådan man familj synes det omöjligt för honom att dermed kunna försörja sig och de sina, utan måste han, så vida han icke eger enskild förmögenhet, på ett och annat sätt anlita församlingen om hjälp. Den gifte extra ordinarie prestmannen eger väl rätt att inom församlingen själf skaffa sig bostad, då icke, såsom på de fleste ställen är fallet, någon lämplig sådan finnes i prestgården, men hvarthän skall den i orten obekante vända sig för att få ett ordentligt tak öfver hufvudet? Han får måhända gå från hus till hus tills någon af barmhertighet öppnar för honom en lokal, som han för tillfället och kanske framdeles får hjälpa sig med, ehur den än månne vara beskaffad; och om än en sådan man af egen förmögenhet har råd att skaffa sig en ordentlig lägenhet så kan han icke gerna göra det utan att underkasta sig uppoffringar som svårigen kunna beräknas, emedan hans tienst-

göringstid på ort och ställe är obestämd, och än mindre kan han i följd deraf förskaffa sig ett eget hem, utan måste hyra sig in hvart det bär sig. Då äfven denne, såsom ofta är förhållandet, skall på egen hand och på eget ansvar förestå ett pastorat och således är församlingens verkliga lärare, till hvilken folket skall vända sig vid alla till det presterliga hörande förrättningar och göromål, samt nödgas bo i en vrå hvar som helst, så är detta ingalunda rätt, i synnerhet som ett sådant åsidosättande af hans person kan stundom hafva ett menligt inflytande på hans verksamhet. Folket betalar i öfrigt så rundligt och frikostigt till presterskapets aflöning, att ett ordentligt uppehälle af sysslans egentliga innehafvare bör billigtvis kunna beskäras åt den, som förrättar eller förestår tjensten.

Jag vågar således föreslå, det Riksdagen för sin del beslutar och genom skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller,

att så väl vice pastor som andra extra ordinarie prestmän må af sin löngifvare erhålla minst 30 procents löneförhöjning utan afseende på klassifikationen, och

att denne skall vara skyldig att åt sådan gift prestman inom tjenstgöringsorten anskaffa en lämplig lägenhet med tvänne rum och kök samt i öfrigt nödvändigt utrymme för hvad han för sitt hushåll behöfver.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1878.

Åke Andersson.
